

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: J. K., narozený X, bytem X,
zastoupený: Mgr. Zdeněk Burda, advokát, se sídlem Lecnínová
3033/7, 106 00 Praha 10 - Záběhlice,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, obor dopravy a silničního
hospodářství, IČ 70890366, se sídlem Škroupova 1760/18, 301 00
Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 29.3.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2022 č.j. PK-
DSH/64/22,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 4.4.2022 byla zdejšímu soudu prostřednictvím datové schránky doručena včasná žaloba žalobce ze dne 29.3.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2022 č.j. PK-DHS/64/22, jehož kopie byla připojena, a kterým bylo rozhodnuto o jeho odvolání tak, že se mění rozhodnutí Městského úřadu Rokycany, odboru dopravy (dále jen **MÚ** či **správní orgán I. stupně**), ze dne 12.11.2021 č.j. MeRo/29891/OD/21, jímž byl žalobce

uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen **zákon o provozu na pozemních komunikacích**), v souvislosti s porušením ust. § 5 odst. 1 písm. g) téhož zákona a přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích v souvislosti s porušením ust. § 6 odst. 8 zákona o provozu na pozemních komunikacích, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 37.500,- Kč, správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců, a zároveň mu byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč, tak, že se na straně 1 rozhodnutí v bodě 2. výroku I. rozhodnutí za slovy „...když byl dne 25.5.2021 v 18:40 hodin“ nahrazují slova „na pozemní komunikaci - ulici Pod kostelem, v obci Rokycany, u křižovatky s ulicí Františka Kotyzy“ slovy „na pozemní komunikaci - v ulici Pod Kostelem, v obci Rokycany, u křižovatky s ulicí Františka Černého“. Dále pak žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu (tj. zákon č. 500/2004 Sb., dále jen **správní řád**), ve zbytku rozhodnutí Městského úřadu Rokycany, odboru dopravy, ze dne 12.11.2021, č.j. MeRo/29891/OD/21 potvrdil.

2. V žalobě směřované nejen proti žalovanému, ale i proti MÚ, žalobce nejprve namítal, že nedostatečně odůvodněné a nedostatečně ospravedlněné rozhodnutí o udělení přísného trestu je porušením zákonné povinnosti ukládat přiměřené trestní sankce — nález Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 4503/12 ze dne 11.6.2014 a domáhal se též upuštění od uložení trestu zákazu činnosti za správní delikt. Dále namítal, že řízení před správním orgánem 1. a 2. stupně (tj. žalovaný) trpí vadami představujícími nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, důvody pro obnovu řízení dány jsou; rozhodnutí správního orgánu je nezákonné a zasahuje do ústavně zaručených základních práv a svobod; řízení před správním orgánem I. a II. stupně trpí vadami představujícími podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a správní orgán I. a II. stupně rozhodli na základě nesprávného skutkového zjištění a nesprávné právní kvalifikaci.

Namítáno také bylo, že žalobci nebylo zejména umožněno seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí a nebyl vyzván, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, nebylo mu dáno na vědomí ve smyslu judikatury, k jakému datu hodlá správní orgán vydat rozhodnutí ve věci, čímž byl zkrácen na svých právech s odkazem např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 16.12.2015 č.j. 8 As 106/2015-33, ze dne 15.6.2011 č.j. 2 As 60/2011-101 a i na nález Ústavního soudu (dále jen **ÚS**) sp. zn. II. ÚS 329/04 ze dne 3.3.2005. V této věci správní orgán z 20.10.2021 sdělil, že „v rámci ústního jednání budete mít možnost se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí“ a toto jsou velmi neurčité formulace neodpovídající zákonu a správní orgán hlavně porušil svoji povinnost, protože neřekl písemně, k jakému datu hodlá vydat rozhodnutí — takto porušil judikaturu Ústavního soudu.

Rovněž žalobce namítal, že sankce je zcela nepřiměřená, když je nutné přihlédnout zejména k tomu, že v současné mimořádné situaci, v době pandemie Covid-19 a kdy byl nouzový stav, v době inflace a hrozící ekonomické krize a kdy by žalobce měl tzv. přijít o řidičák, nelze vyslovit stejný trest jako za normálního fungujícího stavu. Správní orgán dle žalobce musí respektovat polehčující okolnosti, které jsou v daném případě dány dle § 39 zákona o přestupcích (tj. zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dále jen **zákon o přestupcích**), ale s těmito okolnostmi nebylo vůbec pracováno při rozhodování správního orgánu. Stejně tak správní orgán musí zkoumat povahu a závažnost přestupku, což zde nezkoumal a ani blíže neobjasnil, nikdo nevysvětlil, jaký byl následek

údajného přestupku, ani jak dlouho jednání trvalo a na jak velkém úseku, rovněž nesprávně vyhodnotil povahu a závažnost jednání při ukládání sankce.

Také bylo uvedeno, že žalobce zásadně nesouhlasí s tím, co je mu kladeno za vinu – je třeba respektovat zásadu IN DUBIO PRO REO a bylo namítáno, že správní orgán I. stupně nezjišťoval osobní poměry žalobce, chybí prokázání subjektivní stránky přestupku, úmyslu i nedbalosti. Není též zřejmé, jestli se nemuselo jednat o skutkový omyl, a žalobce nebo jiná osoba se tak mohl domnívat, že jedná a řídí v souladu se zákonem; nedá se tedy hovořit o řízení v rozporu se silničním zákonem. Žalobce namítal rozporuplnost, když v úředním záznamu z 25.5.2021 je zmíněno, že žalobce předložil hlídce ORV k vozidlu, kdežto svědek J. K. ve svědecké výpovědi dne 4.11.2021 vypověděl, že žalobce ORV nepředložil. Nebylo dokazováno ani vyvráceno, že žalobce v danou chvíli řídil, či zda jel v autě sám. Nikde ani není žalobce podepsaný, není nikde vyfocený, ani jeho ORV, či zelená karta, ani vozidlo, ani výsledek testu DrugWipe 5S, či není popsáno, jak mělo testování probíhat; chybí zcela důkazní prostředky; nikde není uvedeno ani zdokumentováno (na videu ani psanou formou) kdo, kdy, kde, jak a jakým způsobem měl poučit žalobce, což je zásadní procesní vada, nikde není ani podpis žalobce, který by dosvědčoval údajný přestupek. Existuje zde tedy nezákonný postup a rozporuplnost, což zakládá na nicotnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Dále žalobce namítal, že zde existuje nezákonný postup, kdy správní orgán I. stupně neměl dále pokračovat v řízení, v rámci kterého vydal napadené rozhodnutí, neboť ve věci bylo provedeno dvojí potrestání za jednu věc (bodové a peněžní) a tento postup je v rozporu se zásadou ne bis in idem, tedy nelze rozhodovat dvakrát o téže věci. Vzhledem k uvedeným skutečnostem, jelikož postup správního orgánu I. stupně byl v rozporu se zásadou ne bis in idem, je vydané rozhodnutí nezákonné, a proto bylo navrženo, aby správní soud dle § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), napadené rozhodnutí zrušil a řízení ve věci přestupku zastavil. Žalobce ve zbytku odkázal na své odvolání proti rozhodnutí MÚ, neboť žalovaný se jeho námitkami v jeho odvolání nevypořádal. Také bylo uvedeno, že se namítá, že světle Evropské úmluvy o základních lidských právech a svobodách měla být předvolání doručována osobně žalobci, stejně jako mu mělo být doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a II. stupně, nestačí doručovat zástupci. Závěrem bylo navrženo zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2022 i předcházejícího rozhodnutí MÚ ze dne 12.11.2021 a vrácení věci zpět správnímu orgánu I. stupně k rozhodnutí, případně aby rozhodl rovnou o celkovém upuštění od uložení trestu zákazu činnosti za správní delikt nebo o podstatném snížení trestu zákazu činnosti.

3. Součástí žaloby učinil žalobce i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, o němž bylo rozhodnuto usnesením soudu ze dne 29.4.2022 č.j. 16 A 7/2022-28 tak, že návrh na přiznání odkladného účinku se zamítá. O žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků (součást žaloby) rozhodl soud usnesením ze dne 8.6.2022 č.j. 16 A 7/2022-38 takto: Žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků se zamítá.
4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 11.2.2022 č.j. PK-DSH/64/22** žalovaný rozhodl tak, jak uvedeno výše v odstavci 1). Z rozsáhlého odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2022 mimo jiné vyplývá následující: Dne 25.5.2021 v době okolo 18:40 hod. řídil žalobce motorové vozidlo Peugeot 106, RZ X po pozemní komunikaci ul. Pod Kostelem, v obci Rokycany, kde byl u křižovatky s ul. Františka Černého zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, přičemž se po pozitivním testu Drugwipe5S na cannabis odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu ke zjištění ovlivnění jinou návykovou látkou a současně na výzvu policisty při silniční kontrole

nepředložil řidičský průkaz. MÚ na základě doložených podkladů vydal dne 21.7.2021 příkaz, proti němuž si žalobce podal včasný odpor, jehož vada spočívající v absenci podpisu byla dodatečně zhojena dne 24.9.2021. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a nařídil ústní jednání na den 15.9.2021. Z důvodu tehdy ještě nezhojené vady odporu byl následně nařízen nový termín ústního jednání na den 4.11.2021. Právní zástupce žalobce se z jednání omluvil teprve v den konání ústního jednání z důvodu kolize s jinými blíže nijak nespecifikovanými jednáními, MÚ tuto omluvu neakceptoval a provedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. Správní orgán I. stupně při jednání dne 4.11.2021 vyslechl jako svědky policisty M. K. a J. K., kteří uvedli, že žalobce se podrobil testu DrugWipe5S s pozitivním výsledkem na Cannabis. Na jeho žádost byl orientační test opakován opět s pozitivním výsledkem, proto byl žalobce policistou K. vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření ke zjištění ovlivnění návykovou látkou, což žalobce s odkazem na údajnou nepřesnost testů odmítl, přestože byl poučen, že pokud se tomuto vyšetření odmítne podrobit, bude jeho jednání vyhodnoceno jako přestupek, za který mu hrozí i trest zákazu činnosti. Správní orgán I. stupně následně vydal napadené rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno do datové schránky právního zástupce dne 18.11.2021.

Žalobce proti rozhodnutí ze dne 12.11.2021 podal včasné blanketní odvolání, které bylo MÚ doručeno dne 28.12.2021 (pozn. soudu: *správně mělo být uvedeno, že MÚ doručeno prostřednictvím datové schránky (dále jen DS) – dodáno 3.12.2021 a doručeno 6.12.2021*) a bylo posléze dne 24.5.2021 doplněno o odvolací důvody (považuje rozhodnutí za věcně nesprávné i nezákonné); současně správnímu orgánu téhož dne zaslal žádost o spojení věci do společného řízení s řízením vedeným pod sp. zn. MeRo/3638/OD/21/ Hru (pozn. soudu: *správně mělo být uvedeno, že po výzvě MÚ doručené zástupci žalobce dne 8.12.2021 bylo dne 22.12.2021 dodáno do DS doplnění odvolání žalobce z téhož dne a následně dne 27.12.2021 dodána do DS žádost o společné řízení*). V první řadě namítal, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Z výzvy dle § 36 odst. 3 správního řádu musí být dle žalobce zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno a nelze tuto výzvu učinit ještě před skončením dokazování, ale až po ukončení zjišťování podkladů pro vydání rozhodnutí s odkazem na nálezy ÚS sp. zn. II. ÚS 329/04 ze dne 3.3.2005. Správní orgán I. stupně v písemnosti ze dne 20.10.2021 sdělil, že „V rámci ústního jednání bude mít možnost se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí.“, což je dle žalobce velmi neurčitá formulace, která nedopovídá zákonu. Dále namítal, že správní tresty, které mu byly uloženy, jsou nepřiměřené, přičemž správní orgán I. stupně se řádně nezabýval všemi kritérii pro uložení sankce a měl přihlídnout k současné epidemické situaci a nouzovému stavu. Také namítal, že skutek, tak jak je popsán v příkazu (?), se nestal, není přestupkem a existuje nicotnost, nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí. V této souvislosti žalobce heslovitě uplatnil řadu námitek, které nemají návaznost na žádná skutková tvrzení, ani neodpovídají obsahu spisu. Dle žalobce správní orgán neprokázal subjektivní stránku přestupku, přičemž nebyla prokázána ani stránka objektivní. Zejména není zřejmé, zda k přestupku došlo na pozemní komunikaci, která dle žalobce musí být vymezena jejím číselným označením ve výroku rozhodnutí a v odůvodnění chybí hodnocení materiálního znaku přestupku a není též zřejmé, zda se nejednalo o skutkový omyl a účastník řízení se mohl domnívat, že jedná v souladu se zákonem. Žalobce správnímu orgánu vytýkal rovněž to, že předvolání k ústnímu jednání je nekompletní, správní orgán jej neinformoval, že hodlá provést výslech svědků, neinformoval jej ani o výsledku dokazování a nezaslal mu protokol z ústního jednání. Namítal rozpor v úředním záznamu a výpovědích policistů, když v úředním záznamu je uvedeno, že žalobce dodatečně předložil ORV, zatímco

policisté při výslechu uvedli, že ORV nepředložil. Nebylo zjišťováno, zda žalobce vozidlo řídil a zda jel ve vozidle sám, není nikde vyfocený, ani doklady, které předložil, ani vozidlo, ani výsledek testu Drugwipe, či není popsáno, jak mělo testování probíhat, zcela chybí důkazní prostředky. Není zřejmé, proč součástí spisu není video dokumentace, když policisté jsou dle něho povinni věc řádně zdokumentovat, nikde není doloženo poučení žalobce policisty.

Žalovaný jako odvolací správní orgán předně konstatoval, že shledal pochybení správního orgánu I. stupně ve vymezení místa spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu na výzvu policisty, neboť ve výroku přezkoumávaného rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že k přestupku došlo v ul. Pod Kostelem, v obci Rokycany, u křižovatky s ul. Františka Kotyzy, přestože ve skutečnosti k přestupu došlo v ul. Pod Kostelem v obci Rokycany, u křižovatky s ul. Františka Černého. Tuto vadu správní orgán I. stupně patrně převzal z úředního záznamu Policie ČR, kde je křižovatka, u níž mělo dojít k zastavení žalobce nesprávně vymezena jako křižovatka s ul. Františka Kotyzy, ačkoliv taková ulice se s ul. Pod Kostelem nekřížuje. V oznámení přestupku i úředním záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy je místo spáchání přestupku vymezeno správně jako křižovatka ul. Pod Kostelem a Františka Černého. Z mapy založené policejním orgánem na č. 1. 7 spisu, na níž je vyznačena trasa jízdy vozidla, je pak zřejmé, že parkoviště, na němž byl žalobce zastaven, se nalézá na křižovatce s ulicí Františka Černého, kdy ulice Františka Kotyzy se v dané lokalitě nenachází a s ulicí Pod Kostelem, se nikde nekřížuje. Provedení kontroly na ulici Pod Kostelem pak potvrdili i policisté při svém výslechu. Jedná se tak o zjevnou vadu v psaní v úředním záznamu, kterou správní orgán převzal i do jednoho z popisů skutku do výroku rozhodnutí, proto žalovaný změnil výrok I. přezkoumávaného rozhodnutí v bodě 2. tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí (ze dne 11.2.2022) a ve zbytku neshledal odvolání důvodným.

Nejprve se žalovaný zabýval námitkou, dle níž správní orgán I. stupně porušil ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když žalobce nevyzval, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k jeho podkladům. Žalovaný však tuto námitku neshledal důvodnou, neboť žalobce byl k vyjádření se k podkladům rozhodnutí řádně vyzván již v předvolání k ústnímu jednání ze dne 19.10.2021, když v posledním odstavci toho předvolání, je totiž uvedeno, že „*V průběhu nařízeného ústního jednání správní orgán provede dokazování, po jehož ukončení budete mít možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí (viz. § 36 odst. 3 správního řádu).*“ Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán vyrozuměl žalobce, že k podkladům pro vydání rozhodnutí se bude moci vyjádřit při ústním jednání dne 4.11.2021 po provedení dokazování. Zástupce žalobce o tuto možnost žalobce sám svým procesním postupem připravil, když se z jednání omluvil opožděně až v den jednání, přestože důvod omluvy (kolize s jinými jednáními) mu musel být znám dávno předtím a omluvu nadto nijak blíže nespécifikoval (nevymezil žádné kolidující jednání), ani nedoložil. V této souvislosti žalovaný odkázal na nálezy ÚS ze dne 12.6.1997, sp. zn. III. ÚS 68/97, který citoval, a rovněž odkázal na rozsudek NSS ze dne 18.6.2015 č.j. 7 As 93/2015-36. Také poukázal na rozsudek NSS ze dne 23.12.2013 č.j. 8 As 54/2013-29 - *pokud byly podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spisu v okamžiku ústního jednání úplné a účastník řízení měl možnost se s nimi seznámit, nedošlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Skutečnost, že této možnosti účastník řízení nevyužil, nemůže na uvedeném závěru nic změnit. Svou neúčastí na jednání se sám vzdal práva na seznámení se s podklady a vyjádření k nim.* Žalovaný podrobně

s odkazy na další rozsudky NSS dospěl k závěru, že pokud správní orgán žalobce vyrozuměl, že vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí se bude moci na ústním jednání po skončení dokazování dne 4.11.2021, stanovil tím i okamžik, od kdy může očekávat vydání napadeného rozhodnutí, tedy kdykoliv po skončení ústního jednání, v rámci něhož se měl a mohl k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 12.11.2021, tedy až po tomto termínu, přičemž po konání ústního jednání nebyly do spisu doplňovány žádné nové podklady, s nimiž by ho musel správní orgán seznámit. K porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu proto nedošlo, tudíž nemohlo dojít ani k porušení čl. 1 Ústavy ČR a čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny. Správní orgán I. stupně přitom není povinen stanovit konkrétní termín, kdy vydá rozhodnutí, nýbrž vymezit, od kdy může účastník řízení očekávat vydání rozhodnutí, v daném případě po termínu konání ústního jednání.

Žalovaný nepřisvědčil ani námitce nepřiměřené výše správních trestů, neboť se plně se správním orgánem I. stupně ztotožnil v tom, že žalobci lze klást k tíži zejména skutečnost, že se ani ne 4 měsíce před nyní projednávaným přestupkem dopustil za skutkově prakticky totožných okolností závažného přestupku téže skutkové podstaty, kdy odmítl lékařské vyšetření ke zjištění ovlivnění jinou návykovou látkou poté, co měl pozitivní orientační test na cannabis (viz. příkaz na č. l. 10 a násl. spisu). Ke skutku ze dne 26.1.2021 mohl správní orgán I. stupně jednoznačně přihlédnout v neprospěch žalobce při hodnocení osoby pachatele přestupku, neboť rozhodnutí, kterým byl pro tento předešlý přestupek uznán vinným, nabylo právní moci dne 21.6.2021, tedy před vydáním nyní přezkoumávaného rozhodnutí. Nedošlo tudíž k porušení zásady presumpce neviny, jak namítal žalobce v úvodu odvolání. Bylo dodáno, že žalobce se v roce 2015 dopustil dalšího přestupku téže skutkové podstaty a v roce 2012 přestupku spočívajícího v řízení pod vlivem jiné návykové látky (v EKŘ (tj. *evidenční karta řidiče*) vedeno jako „alkohol neměřitelný“). Byť k těmto přestupkům není na místě pro jejich časový odstup od nyní spáchaného přestupku přihlížet vysloveně jako k okolnosti přitěžující, nelze při hodnocení osoby pachatele pominout, že má žalobce s omamnými a psychotropními látkami ve spojení s řízením motorového vozidla evidentně dlouhodobý problém a představuje tedy nebezpečí pro zájem chráněný zákonem, jímž je bezpečnost silničního provozu. Žalobci přitěžuje, že se přestupku dopustil nepřímým úmyslným jednáním, kdy se odmítl podrobit lékařskému vyšetření přesto, že byl poučen o protiprávnosti takového jednání a dále to, že se přestupku dopustil v časných večerních hodinách poblíž křižovatky ul. Pod Kostelem a Františka Černého, tedy v oblasti s bytovou zástavbou v blízkosti frekventovaného centra města, kde svým jednáním mohl ohrozit větší množství ostatních účastníků silničního provozu, zejména chodců. Žalobci konečně přitěžuje, že spáchal dva přestupky, byť druhý z přestupků (nepředložení řidičského průkazu) je nižší společenské nebezpečnosti (srov. § 40 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky), naproti tomu mu polehčuje, že v důsledku jeho jednání nevznikla nikomu újma na zdraví nebo na majetku. Negativní hodnocení osoby pachatele spolu s přitěžujícími okolnostmi jednoznačně převažuje nad okolnostmi polehčujícími. Oba správní tresty byly uloženy v polovině trestní sazby a s ohledem na okolnosti případu a osobu pachatele je nutno považovat takto uložené tresty ještě za mírné. Odvolací správní orgán přitom neshledal důvod, proč by měl k přetrvávající epidemii koronaviru přihlížet jako k okolnosti polehčující, což ostatně nijak nerozvádí ani sám žalobce ve svém odvolání. Řízení vozidla pod vlivem návykové látky, resp. odmítnutí se podrobit vyšetření ke zjištění ovlivnění jinou návykovou látkou nemá s nouzovým stavem či stavem pandemické pohotovosti žádnou souvislost.

Dále bylo uvedeno, že pokud žalobce uvedl, že se MÚ při hodnocení závažnosti přestupku nezabýval následkem přestupku, pak je nutné konstatovat, že následkem přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích je znemožnění zjištění toho, zda není řidič ovlivněn jinou návykovou látkou tak, aby nedocházelo k ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Tento přestupek je třeba považovat obecně za velmi závažný, neboť jiné návykové látky významně negativně ovlivňují schopnost řidiče bezpečně řídit motorové vozidlo. Proto je dán zvýšený zájem společnosti na odhalování a potrestání takového protiprávního jednání, včetně posouzení, zda se v konkrétním případě jedná o přestupek nebo již o trestný čin, což žalobce svým jednáním znemožnil. Následkem přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu je ztížení ztotožnění řidiče a ověření existence jeho řidičských oprávnění. Tento přestupek je méně společensky závažný, nicméně nikoliv do té míry, aby nebyl naplněn materiální znak přestupku, neboť v daném případě nebyly zjištěny žádné zvláštní okolnosti případu, které by společenskou nebezpečnost přestupku snižovaly pod mírou typickou pro ty nejméně závažné případy dané skutkové podstaty přestupku. Správní orgán I. stupně se nemusel při ukládání správního trestu zabývat tím, jak dlouho protiprávní jednání trvalo, neboť se nejedná o přestupek trvajících. K námitce žalobce, že nebyla dostatečně hodnocena osoba pachatele a nebylo přihlédnuto k jeho údajné „téměř bezúhonnosti“ odkázal žalovaný na to, co bylo uvedeno výše. Správní orgán I. stupně si nemusel vyžadovat opis z rejstříku trestů a evidence přestupků, neboť údaje potřebné pro posouzení jeho osoby coby řidiče jsou obsaženy v kartě řidiče založené ve spise. K sociálním poměrům nemohl MÚ přihlédnout, neboť se k nim žalobce nevyjádřil, ač k tomu byl v obou předvoláních k ústnímu jednání vyzván. Ze spisu přitom vyplývá, že žalobce je vlastníkem staršího vozidla Peugeot 106 a k datu spáchání přestupku byl zaměstnán, nic tedy nenasvědčuje tomu, že by byl bez své viny v tíživé sociální situaci, každopádně opak netvrdil ani neprokazoval.

Žalovaný se dále zabýval námitkami uvedenými v bodě V. odůvodnění odvolání a předně konstatoval, že se jedná o námitky, které právní zástupce žalobce uplatňuje v řízeních typizovaně, aniž by měly z větší části návaznost na konkrétní případ. Také bylo uvedeno, že subjektivní stránkou přestupku se správní orgán I. stupně zabýval na str. 5 a 6 odůvodnění rozhodnutí, přičemž s jeho závěry se žalovaný zcela shoduje. Přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích byl spáchán v nepřímém úmyslu, neboť žalobce věděl, že odmítnutím lékařského vyšetření poruší zájem chráněný zákonem, a pro případ, že se tak stane, byl s tímto nejméně srozuměn, neboť o protiprávnosti svého jednání byl policistou poučen, nadto byl v minulosti pro přestupek totožné skutkové podstaty potrestán, tudíž si musel být vědom toho, že i v nyní projednávaném případě spáchá přestupek. Přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona byl spáchán ve formě vědomé nedbalosti, neboť žalobce jako osoba odborně způsobilá k řízení vozidla měl vědět, že je povinen na výzvu při silniční kontrole předložit řidičský průkaz, a proto si měl před jízdou zkontrolovat, zda jej má u sebe, aby této povinnosti mohl dostát.

Dle žalovaného správní orgán I. stupně bezpochyby prokázal i objektivní stránku přestupku, a to především na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů, přičemž žalobce neuplatnil žádné konkurenční skutkové tvrzení, které by skutečnosti jimi uvedené vyvracelo. Žalovaný nemá důvod pochybovat, že se žalobce dopustil přestupku na pozemní komunikaci v ul. Pod Kostelem v Rokycanech, neboť příslušná pozemní komunikace byla policisty vyznačena i do mapky na str. č. 1. 7 spisu, přičemž žalobce ani

netvrdí opak. Z jeho vyjádření, ani z logiky věci není vůbec zřejmé, kudy jinudy by měl v centru města jet, než po pozemní komunikaci. Místo spáchání přestupku bylo dostatečně určité ve výroku rozhodnutí vymezeno odkazem na obec, ulici a nejbližší přílehlý orientační bod (křižovatka ul. Pod Kostelem a Františka Černého) s tím, že vadu ve vymezení místa spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích spočívající v záměně ul. Františka Černého za ul. Františka Kotyzy napravil žalovaný změnou rozhodnutí v odvolacím řízení. Takovéto vymezení ve spojení s časem spáchání přestupku je dostatečné k vyloučení případné překážky litispendence a věci pravomocně rozhodnuté. Za situace, kdy je pozemní komunikace v dané obci označena názvem ulice, již není potřebné, aby byla ve výroku rozhodnutí označena též číselným označením. Co se materiální stránky přestupku týče, žalovaný konstatoval, že dle rozsudku NSS dne 6.6.2013, č.j. 1 As 24/2013-28 není vadou zakládající nezákonnost rozhodnutí, pokud se správní orgán výslovně nezabývá otázkou naplnění materiálního znaku přestupku v případech, kdy je jeho naplnění zjevné. Obecně přitom platí, že naplněním formálních znaků přestupku dochází v drtivě většině případů i k naplnění materiálního znaku přestupku.

Dále bylo uvedeno, že žalobce se obou přestupků dopustil na pozemní komunikaci v uzavřené obci s bytovou zástavbou brzkých večerních hodinách, kdy lze předpokládat zvýšený pohyb osob. S ohledem na pozitivní orientační test DrugWipe na cannabis byl tedy dán zvýšený zájem na zjištění, zda je žalobce skutečně pod vlivem návykové látky. Současně byl s ohledem na uvedené dán i zvýšený zájem na jeho bezproblémovém ztotožnění a prokázání řidičského oprávnění. Nebyly tedy dány žádné zvláštní okolnosti, které by společenskou nebezpečnost jeho jednání snižovaly na míru zanedbatelnou, tedy pod míru, která by neodpovídala společenské nebezpečnosti ani těch nejméně závažných případů přestupků daných skutkových podstat. Žalobce rovněž namítal, že není zřejmé, jestli se nemohlo jednat o skutkový omyl, tuto úvahu však nijak blíže nerozvedl a ani v řízení před MÚ neuvedl nic, co mohlo svědčit důvodnosti této námitky. Žalovaný proto zopakoval, že žalobce byl poučen o tom, že pokud se odmítne podrobit lékařskému vyšetření, dopustí se přestupku; navíc má s přestupky dané skutkové podstaty bohaté zkušenosti a jako osoba odborně způsobilá je povinen znát zákon o provozu na pozemních komunikacích, tedy vědět, že jeho povinností je podrobit se na výzvu policisty vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem a dále na výzvu policisty předložit řidičský průkaz, což je ostatně skutečností obecně známou i širší veřejnosti. Žalobce tedy v případě obou přestupků musel vědět, že jedná v rozporu se zákonem, proto námitka není důvodná.

Odvolací správní orgán neshledal důvodnou námitku nepoužitelnosti úředního záznamu při objasňování skutkového stavu, lze sice žalobci přisvědčit, že úřední záznam není důkazem, je však podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 správního řádu a jako k takovému k němu může správní orgán přiměřeně přihlížet (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26.4.2013, č.j. 4 As 17/2012-36 nebo ze dne 25.3.2015, č.j. 8 As 152/2014 - 30). V daném případě navíc byly hlavním důkazem svědecké výpovědi policistů, nikoliv úřední záznam.

Žalovaný neshledal předvolání nekompletním, neboť předvolání obsahuje popis skutku, samotné předvolání k ústnímu jednání s uvedením data, času a místa konání jednání a poučení o omluvě a následcích nedostavení se bez řádné omluvy k ústnímu jednání. Pokud žalobce namítá, že součástí předvolání není informace o tom, že při ústním jednání bude proveden výslech svědků, pak odvolací správní orgán odkázal na rozsudek NSS ze dne 30.7.2020, č.j. 5 As 199/2018-24, v němž je odkaz na rozsudek téhož soudu ze dne 22.7.2016, č.j. 5 As 254/2015-27. MÚ nebyl povinen žalobce vyrozumět před vydáním

rozhodnutí o výsledku dokazování, neboť jak bylo podrobně rozebráno výše, součástí předvolání k ústnímu jednání byla i výzva dle § 36 odst. 3 správního řádu. O možnost seznámit se s výsledky dokazování se žalobce sám připravil tím, že se on ani jeho právní zástupce k jednání bez náležité omluvy nedostavili. Správní orgán I. stupně nebyl povinen žalobci zasílat protokol o ústním jednání, neboť takováto povinnost mu z žádného právního předpisu nevyplývá. Dokazování v řízení o přestupku před správním orgánem není koncipováno dle recentní právní úpravy jako korespondenční, naopak je ovládáno zásadou ústnosti a bezprostřednosti. Zda se obviněný (jeho zástupce) k ústnímu jednání dostaví a vyžádá si kopii protokolu je jen a pouze na něm. V tomto ohledu žalovaný přiměřeně odkázal na judikaturu NSS týkající se nahlížení do spisu, konkrétně na rozsudek ze dne 23.6.2011, č.j. 5 As 16/2011-115, v němž je odkaz na rozsudek téhož soudu ze dne 13.6.2008, č.j. 2 As 9/2008-77. Následně se žalovaný zabýval námitkami směřujícími vůči závěru o úplnosti skutkových zjištění, avšak neshledal tyto námitky důvodnými.

Také bylo uvedeno, že je nutno přisvědčit žalobci, že existuje dílčí rozpor mezi výpověďmi policistů a úředním záznamem ohledně toho, zda žalobce předložil na výzvu policistů ORV. Policisté uvedli, že žalobce ORV (tj. *osvědčení o registraci vozidla*) nepředložil, zatímco v úředním záznamu je uvedeno, že ORV na výzvu policistů zprvu skutečně nepředložil, avšak v průběhu vyhodnocování testu DrugWipe našel peněženku a dodatečně předložil ORV, řidičský průkaz nepředložil. Z uvedeného je zjevné, že policisté dodatečně předložení ORV zapomněli při výsledku uvést, to však na věci nic nemění, neboť žalobci není napadeným rozhodnutí nepředložení ORV kladeno za vinu. Tento dílčí nedostatek ve výpovědích policistů se nijak nedotýká věrohodnosti jejich výpovědi jako celku, neboť ve zbytku jsou souladné se všemi podklady založenými ve spise. Nutno přitom zdůraznit, že žalobce v průběhu celého správního řízení ani v odvolání neuplatnil žádná konkurenční skutková tvrzení, která by byla se zjištěným skutkovým stavem v rozporu. Žalobce si přitom, aby zpochybnil věrohodnost policistů a zjištěný skutkový stav, nevystačil s pouhými obecnými frázemi o nedostatečnosti dokazování. Ke zpochybnění skutkového stavu je zásadně třeba, aby obviněný z přestupku uplatnil vlastní konkurenční skutková tvrzení, která by bylo možno hodnotit z hlediska jejich věrohodnosti. Žalobce však zůstal v I. stupni řízení zcela nečinný a v odvolacím řízení se omezil pouze na obecná konstatování. Nutno proto uzavřít, že skutkový stav ve vztahu k oběma přestupkům byl zjištěn bez důvodných pochybností na základě svědeckých výpovědí policistů, oznámení přestupku, úředního záznamu a úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití JNL. Výpovědi policistů jsou vzájemně souladné, objektivně možné a vyjma výše uvedeného i souladné s ostatními podklady ve spise. Žalobce sám je nijak nezpochybňuje, když nijak konkrétně nevymezuje, v čem konkrétně by měly být v rozporu se skutečností. Za této situace není na újmu dostatečnému zjištění skutkového stavu, pokud součástí spisu nejsou fotografie žalobce, jeho vozidla, dokladů či testu Drugwipe nebo videozáznam. Z žádného zákonného ustanovení totiž nevyplývá policistům povinnost takového podklady pořizovat. Důvod k postupu dle zásady *in dubio pro reo* odvolací správní orgán neshledal, neboť v dané věci žádné pochybnosti nevznikly a ani žalobce žádné pochybnosti skutkového charakteru nijak konkrétně nevymezil. Pokud žalobce uvádí, že nebylo prokázáno, zda vozidlo řídil a zda jel ve vozidle sám, bylo konstatováno, že oba policisté shodně uvedli, že byl ve vozidle sám a předmětné vozidlo řídil. Žalobce přitom nikdy v průběhu řízení ani v odvolání netvrdil, že by vozidlo neřídil, natož aby uvedl, kdo jiný měl jím vlastněné a provozované vozidlo řídit. I v tomto směru byl tedy skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že by nebylo prokázáno,

jak byl policisty poučen. Oba policisté shodně uvedli, že žalobce poučili, že pokud se po pozitivním orientačním testu na výzvu nepodrobí lékařskému vyšetření, dopustí se přestupku, za který je ukládán i trest zákazu činnosti. Takovéto poučení je plně postačující, neboť dává řidiči jasně na srozuměnou, že je povinen se lékařskému vyšetření podrobit a pokud tak neučiní, jedná protiprávně.

Dále bylo uvedeno, že žalobce v závěru svého odvolání rozvíjí s odkazem na judikaturu ÚS a NSS své obecné úvahy o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, aniž by však vymezil, v čem konkrétně tuto nepřezkoumatelnost spatřuje. V řízení před správním orgánem I. stupně ostatně žádné námitky ani důkazní návrhy neuplatnil, tudíž ani nemohlo ze strany MÚ dojít k jejich opomenutí. Výrok rozhodnutí je *(po drobné korekci žalovaným)* v souladu s odůvodněním rozhodnutí a je právně uskutečnitelný, tudíž nepřichází v úvahu ani nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, proto nepřezkoumatelnost přezkoumávaného rozhodnutí žalovaný neshledal. Žalobci nebylo přisvědčeno ani v tom, že by napadené rozhodnutí mělo být nicotné s odkazem na § 77 odst. 1 správního řádu, když žádný z uvedených důvodů nicotnosti nebyl žalovaným zjištěn ani žalobcem namítán, z jeho strany se tak jedná o další typizovanou námitku, která postrádá oporu ve spisu.

K požadavku žalobce ze dne 27.12.2021 na společné projednání nyní projednávané věci s věcí vedenou u MÚ pod sp. zn. MeRo/3638/OD/21 Hru konstatoval žalovaný, že věci lze spojit ke společnému projednání pouze do té doby, než je o první z nich rozhodnuto v prvním stupni a u odvolacího správního orgánu dosud řízení uvedené předmětné věci vedeno není. Nadto platí, že nevedení společného řízení za situace, kdy jsou k jeho vedení splněny podmínky, nezakládá nezákonnost rozhodnutí, je-li u pozdějšího rozhodnutí aplikována zásada absorpce při ukládání správních trestů. Žalovaný proto požadavku žalobce na spojení věcí ke společnému projednání nevyhověl a doplnil, že dle vyjádření MÚ nyní projednávaný skutek byl spáchán až poté, co bylo dne 25.2.2021 zahájeno řízení o přestupku ve věci sp. zn. MeRo/3638/OD/21; podmínky pro společné řízení tedy nejsou dány.

Závěrem bylo uvedeno, že žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v plném rozsahu, přičemž vyjma vady ve vymezení místa spáchání přestupku u jednoho z přestupků, kterou zhojil změnou rozhodnutí, nezjistil žádné pochybení správního orgánu I. stupně, které by zakládalo věcnou nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na uvedené napadené rozhodnutí z části změnil a ve zbytku potvrdil. Dále bylo dodáno, že s účinností od 1.1.2022 vstoupila v platnost dílčí novela zákona o provozu na pozemních komunikacích. Ustanovení rozhodných pro danou věc se však novelizace nedotkla, jejich znění je stejné před novelou i po novele, proto na věci nic nemění.

5. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě dne 3.5.2022** mimo jiné závěrem souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání, neuplatnil náhradu nákladů a navrhl zamítnutí žaloby, neboť námitky žalobce z předmětné žaloby nenasvědčují tomu, že by byla důvodná. Bylo konstatováno, že žalobce v žalobě uplatňuje totožné námitky jako v odvolání, a jelikož má žalovaný za to, že se s těmito námitkami podrobně vypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, odkázal právě na něj. Žalovaný vyjádřil, že nadále nesdílí názor žalobce, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a odkázal na str. 5 a násl. žalobou napadeného rozhodnutí. Konstantní judikatura vychází z toho, že vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může být součástí předvolání k ústnímu jednání. Pokud po konání ústního jednání (bez ohledu na to, zda v přítomnosti nebo nepřítomnosti obviněného) nejsou opatřovány žádné další podklady (tak jako v nyní posuzované věci), není již třeba obviněného opětovně vyrozumívat o možnosti

vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V tomto směru odvolací správní orgán odkázal na rozsudky NSS ze dne 18.6.2015, č.j. 7 As 93/2015-36, ze dne 29.7.2015, č.j. 5 As 69/2015-38, ze dne 23.12.2013, č.j. 8 As 54/2013-29 nebo ze dne 14.9.2017, č.j. 1 As 176/2017-25. Žalobce měl v souladu s vyrozuměním obsaženým v předvolání ze dne 19.10.2021 na č. 1. 28 spisu MÚ možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí při ústním jednání po skočení dokazování. Této možnosti nevyužil, když se on, ani jeho právní zástupce Mgr. Burda (jak ostatně u něj bývá pravidlem), k jednání nedostavili. Žalobce proto dle přesvědčení žalovaného krácen na svém právu dle § 36 odst. 3 správního řádu nebyl.

K otázce přiměřenosti správních trestů se žalovaný vyjádřil na str. 9 až 10 svého rozhodnutí, přičemž na své argumentaci setrval a pouze doplnil, že žalobce byl v obou předvoláních k ústním jednáním (č. 1. 18 a 28 spisu) vyzván, aby doložil své osobní a majetkové poměry, přičemž byl poučen, že pokud tak neučiní, nebude k nim moci správní orgán přihlédnout. Žalobce však nijak nereagoval. Stejně tak k námitkám obsaženým v bodě VI. žaloby se žalovaný vyjádřil na str. 10 a násl. odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal.

K námitce žalobce, že nebyl poučen o následcích odmítnutí vyšetření ke zjištění ovlivnění jinou návykovou látkou, se žalovaný vyjádřil ve 3. odstavci na str. 13 rozhodnutí. Oba policisté potvrdili, že žalobce poučili o tom, že odmítnutím lékařského vyšetření se dopustí přestupku, za který mu hrozí vysoká pokuta a zákaz činnosti. Žalobce přitom v odvolání ani v podané žalobě výpovědi policistů nijak konkrétně nezpochybňuje, jeho námitka je ryze obecná. Za této situace nemá žalovaný důvod policistům nevěřit a odkázal na rozsudek NSS ze dne 27.9.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, z něhož vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného.

K namítané nicotnosti žalovaný odkázal na str. 15 žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž žalobce se závěry tam obsaženými nijak nepolemizuje a z formulace žaloby není ani zřejmé, zda tuto vadu vytýká rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebo rozhodnutí o odvolání a z jakých důvodů. Dle žalovaného není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že ve věci bylo provedeno dvojí potrestání za jednu věc, neboť v dané věci bylo vydáno jediné rozhodnutí. Žalobce přitom ani nespecifikuje, jaké jiné rozhodnutí by mělo zakládat překážku věci pravomocně rozhodnuté. Sama skutečnost, že se za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích vedle uložených správních trestů zaznamenávají rovněž body v bodovém hodnocení řidiče není porušením zásady ne bis in idem, neboť se jedná o zákonný následek „odsuzujícího“ rozhodnutí, přičemž záznam bodů nemusí být součástí výroku rozhodnutí o přestupku (viz. např. rozsudek NSS ze dne 13.12.2016, č.j. 6 As 163/2016-39).

Dále bylo uvedeno, že žalobce v žalobě namítá, že byl krácen na svých právech, neboť předvolání i rozhodnutí měla být doručována nejen jeho zástupci, ale i jemu osobně. Žalovaný však poukázal na znění ust. § 34 odst. 2 správního řádu, podle něhož „S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.“ Vzhledem k tomu, že osobní účast žalobce nebyla při ústním jednání nutná, nebylo mu třeba ani zasílat předvolání k ústnímu jednání. Stejně tak z rozhodnutí obou stupňů žalobci přímo nevyplývá povinnost něco vykonat, a proto došlo k jejich platnému doručení do datové schránky právního zástupce. Výše uvedené je v souladu se závěry vyslovenými NSS v rozsudku ze dne 6.5.2015, č.j. 6 As 239/2014-39.

6. **Ze správního spisu** vedeného v této věci soud zjistil, že skutečnosti uvedené v napadeném

rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2022 (*kromě neuvedení správných dat o doručení odvolání žalobce, doplnění odvolání a žádosti o spojení věci uvedených na straně 3 napadeného rozhodnutí, kdy se jedná o písařské chyby*) i ve vyjádření ze dne 3.5.2022 k žalobě odpovídají obsahu spisu. Založen je i výpis z karty řidiče, v níž má žalobce (řidičské oprávnění od 1.2.2008) od roku 2009 zaznamenáno celkem 10 přestupků, poslední je datován 26.1.2021, kdy mu byla udělena v příkazním řízení pokuta 27.000,- Kč a také zákaz činnosti (ZŘMV, tj. *zákaz řízení motorových vozidel*) od 21.6.2021 do 21.6.2022 (12 měs.) a k 4.11.2021 byl aktuální stav bodového hodnocení 7 bodů. Rozhodnutí ze dne 11.2.2022 bylo dle založené doručky datové zprávy doručeno dne 16.2.2022 zástupci žalobce (advokát Mgr. Zdeněk Burda).

7. Podle **§ 31 odst. 2 s.ř.s.**, ve věci přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, rozhoduje specializovaný samosoudce.
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí z důvodů v ní uvedených, zdejší soud však žalobu neshledal důvodnou s ohledem na níže uvedené. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali. Při přezkoumávání rozhodnutí zdejší soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak je stanoveno v § 75 odst. 1. s.ř.s.
9. Podle **§ 78 odst. 1 zákona o přestupcích**, správní orgán zahájí řízení o každém přestupku, který zjistí, a postupuje v řízení z moci úřední. V **§ 35 písm. b) a c) téhož zákona** je stanoveno, že za přestupek lze uložit správní trest pokuty a zákazu činnosti.
10. Dle **§ 41 odst. 1 zákona o přestupcích** za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
11. Podle **§ 5 odst. 1 písm. g) zákona o provozu na pozemních komunikacích**, je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem (dále jen „jiná návyková látka“).
12. Dle **§ 6 odst. 8 stejného zákona** řidič motorového vozidla je povinen předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole.
13. V **§ 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona o provozu na pozemních komunikacích** je stanoveno: Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích **d)** se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou, **k)** jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
14. Dle **§ 125c odst. 5 písm. a) téhož zákona** za přestupek se uloží pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).
15. Podle **§ 125c odst. 6 písm. a) stejného zákona** zákaz činnosti se uloží na dobu od jednoho roku do dvou let za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).
16. Nejprve soud uvádí, že žalobce označil jakožto žalovaného správní orgán I. i II. stupně,

stejně tak jako označil za napadená rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí správního orgánu II. stupně. Správní žaloba však dle § 69 s.ř.s. je přípustná proti rozhodnutí správního orgánu, který rozhodl v posledním stupni. Stejně tak může být účastníkem řízení o žalobě pouze tento správní orgán.

17. Žalobce v žalobě namítal v podstatě pouze obecně bez uvedení specifikace, že nedostatečně odůvodněné a nedostatečně ospravedlněné rozhodnutí o udělení přísného trestu je porušením zákonné povinnosti ukládat přiměřené trestní sankce. Dále namítal, že řízení před správními orgány trpí vadami představujícími nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, důvody pro obnovu řízení dány jsou; rozhodnutí správního orgánu je nezákonné a zasahuje do ústavně zaručených základních práv a svobod; řízení před správními orgány trpí vadami představujícími podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a bylo rozhodnuto na základě nesprávného skutkového zjištění a nesprávné právní kvalifikaci. Namítáno též bylo, že žalobci nebylo zejména umožněno seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí a nebyl vyzván, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, nebylo mu dáno na vědomí ve smyslu judikatury, k jakému datu hodlá správní orgán vydat rozhodnutí ve věci, čímž byl zkrácen na svých právech.
18. Soud musí také konstatovat stejně jako žalovaný v napadeném rozhodnutí, že žalobce heslovitě uplatnil řadu námitek, které nemají návaznost na žádná skutková tvrzení, ani neodpovídají obsahu spisu (např. ohledně polehčujících okolností, které jsou v daném případě dány dle § 39 zákona o přestupcích, avšak vůbec nemají souvislost s touto věcí – např. pachatel spáchal přestupek ve věku blízkém věku mladistvých – viz znění uvedeného paragrafu v žalobě).
19. Pro žalobní námitky uplatněné žalobcem však soud nenašel oporu, jelikož z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že správní orgány postupovaly v souladu s platnou právní úpravou, ani nebylo zjištěno, že by správní orgán postupoval v rozporu se zásadou ne bis in idem, jelikož připsání bodů do bodového hodnocení řidiče není porušením zásady ne bis in idem, neboť se jedná o zákonný následek a není totožné s uložením správního trestu dle zákona o provozu na pozemních komunikacích.
20. Z vyplněného tiskopisu „Úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky (JNL) před anebo během jízdy“ ze dne 25.5.2021 týkajícího se žalobce založeného ve správním spisu vyplývá, že uvedeného dne v 18.40 h byla provedena dopravní kontrola v Rokycanech, parkoviště Pod Kostelem x Františka Černého, dále uvedeno: údaje o žalobci i číslo jeho OP; podezření z užití JNL; osobní vozidlo r.z. X; dechová zkouška – výsledek 0,00%; pomocí testeru Drugwipe 5S orientační vyšetření na JNL – výsledek pozitivní, Canabis; odmítl uvést, zda požíval JNL; popsáno chování – nervózní, koktání; byla provedena výzva k lékařskému vyšetření; lékařskému vyšetření s následným odběrem biologických materiálů se nepodrobil; ŘP nezadržen; zabráněno v jízdě ústním zákazem (kontrolu a hodnocení provedl pprap. J. K.; přítomen prap. M. K., DiS).
21. Dále z Úředního záznamu hlídky PČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Územní odbor Rokycany, Obvodní odd. Hrádek, ze dne 25.5.2021 vyhotoveného prap. Bc. M. K., DiS, vyplývá, že žalobce na výzvu hlídky předložil pouze zelenou kartu k vozidlu, k ŘP a ORV uvedl, že si peněženku zapomněl doma, poté se podrobil k výzvě pprap. K. dechové zkoušce s negativním výsledkem, následně k výzvě prap. K, a se podrobil

orientačnímu testu na OPL s pozitivním výsledkem na cannabis, ale uvedl, že žádnou drogu neužil, k žádosti žalobce byl proveden druhý test se stejným výsledkem. Proto byl žalobce vyzván prap. K. k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem žilní krve a moči, což i po zákonné výzvě odmítl s tím, že odmítá platit vyšetření a rozborů a těmto testům nevěří, že jsou nekvalitní a je to mediálně známé. Jsou to špatné těhotenské testy. Následně byl vyzván k podání vysvětlení dle § 61 z.č. 273/2008 Sb., což odmítl. Dále bylo uvedeno, že v průběhu vyhodnocení žalobce našel svoji peněženku a předložil hlídce ORV k vozidlu, ŘP nepředložil. Žalobci byla na místě zakázána ústně další jízda; měl na očích sluneční brýle, oblečen v pracovním oblečení, chování bylo nervózní a neklidné, řeč koktavá, pohyby byly koordinované.

22. Z protokolu z ústního jednání správního orgánu I. stupně ze dne 4.11.2021 (*zástupce žalobce písemně omluvil nepřítomnost, doručeno MÚ dne 4.11.2021, omluva vyhodnocena jako nevčasná a nedůvodná, nebyla akceptována*) vyplývá, jaké úkony byla provedeny. Dále z výpovědí slyšených zasahujících policistů prap. Bc. M. K. a pprap. J. K. jako svědků vyplývá, že uvedli skutečnosti ohledně kontroly žalobce jako řidiče vozidla výše uvedeného předmětného dne, který byl ve vozidle sám, a to, že po vylustrování a sdělení údajů byl jako ztotožněn jako J. K.. Jmenovaný jim předložil jen zelenou kartu, ŘO, OP ani ORV u sebe neměl, alespoň to tvrdil. Dále uvedli, že žalobce měl na očích sluneční brýle, řeč byla koktavá, choval se neklidně a nervózně, proto pojali podezření, že může být pod vlivem alkoholu nebo jiné látky. Řidič se podrobil dechové zkoušce (*na alkohol*) s negativním výsledkem a dále testu na jinou návykovou látku s pozitivním výsledkem na cannabis, s čímž nesouhlasil, že žádnou drogu neužil, proto na jeho žádost byl test opakován a opět byl pozitivní na cannabis. Z tohoto důvodu byl prap. K. žalobce vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření s odběrem krve a moči, což odmítl s tím, že těmto testům nevěří, že jsou to špatné těhotenské testy a nebude platit žádné rozborů. Řidiči prap. K. sdělil, že v případě nepodrobení se lékařskému vyšetření se dopustí přestupku, za který mu hrozí vysoká pokuta a zákaz řízení, přesto vyšetření odmítl a odmítl se k věci vyjádřit, ústně byla řidiči zakázána další jízda, ŘP nepředložil, proto mu ho nemohli zadržet. Po zákroku jeli sepsat věc na OO PČR Hrádek a věc byla následně předána správnímu orgánu.
23. Ze všech výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žádný z uplatněných žalobních bodů není důvodný s ohledem na uvedené rozhodné skutečnosti. Žalobce se předmětných přestupků dopustil, ač v žalobě vyjádřil opačný názor, protože jako řidič při jízdě vozidla neměl u sebe řidičský průkaz (*proto mu nemohl být zadržen při kontrole policejní hlídkou*) a po opakovaném orientačním vyšetření na přítomnost jiné návykové látky, které bylo pozitivní na cannabis, se odmítl podrobit lékařskému vyšetření s odběrem krve a moči, ač k tomu byl opakovaně vyzván policisty, jak je zřejmé z obsahu výše citovaných úředních záznamů ze dne 25.5.2021 i z výpovědí slyšených svědků při ústním jednání dne 4.11.2021 (viz shora). Opak žalobce neprokázal a ve správním řízení zůstal zcela pasivní, když se nezúčastnil ani ústního jednání dne 4.11.2021, stejně jako jeho zástupce. Dle názoru soudu ve správním řízení bylo na jisto postaveno, že žalobce byl vyzván k absolvování odborného lékařského vyšetření a že se mu odmítl podrobit, což vyplývá z celého obsahu správního spisu vedeného v této věci.
24. Soud proto nesouhlasí s tvrzením žalobce, že správní orgány nezjistily stav věci, o kterém nepadají důvodné pochybnosti. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce byl vyzván prap. K. po opakovaném pozitivním orientačním vyšetření na přítomnost jiné návykové látky z oprávněných důvodů a oprávněnou osobou k podrobení se lékařskému vyšetření,

což odmítl z důvodů, které byly uvedeny v citovaném úředním záznamu i ve výpovědi slyšených svědků, zasahujících policistů. Záleželo tedy jediné a pouze na žalobci, zda se odbornému lékařskému vyšetření podrobí a jeho výsledkem pak bude prokázání přítomnosti či nepřítomnosti jiné návykové látky v jeho krvi či v moči. Nelze ale přehlédnout, že i tak se žalobce dopustil výše uvedených přestupků, za něž je možno v souladu s platnou právní úpravou uložit pokutu i zákaz činnosti jako správní trest. Podle citovaného § 125c odst. 5 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích je však stanovena pokuta v rozmezí od 25 000 Kč do 50 000 Kč, tudíž žalobci byla uložena pokuta v polovině sazby a to ve výši 37 500,- Kč. Zákaz činnosti uložený dle citovaného § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona v trvání 18 měsíců je rovněž v polovině zákonné sazby. Při uložení správního trestu bylo samozřejmě přihlédnuto i k záznamům v evidenční kartě řidiče, tj. žalobce, výše citovaným, když se jedná o opakované spáchání týchž přestupků v nepřítomné době. Soud proto neshledal, že by žalobci nebyla uložena přiměřená trestní sankce a správní orgány dostatečně odůvodnily rozhodnutí ohledně udělení správního trestu. Spíše by se měl dostatečně zamyslet nad svým chováním žalobce, aby se opakovaně nedopouštěl jednání, které je hodnoceno jako spáchání přestupků, za což je poté uložena sankce dle příslušného zákona.

25. Rovněž nebylo v řízení shledáno, že by popisované jednání nesplňovalo zákonné materiální znaky přestupku, jelikož dle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky přestupkem je škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Správní orgány vycházely při svém rozhodování z dostatečného množství podkladů, které byly vzájemně souladné a v rozhodných aspektech nevykazovaly žádné rozpory, proto došly ke správnému závěru, že žalobce se svým jednáním výše popsáním předmětných přestupků dopustil, ač sám žalobce je opačného názoru.
26. Vzhledem k výše uvedenému má proto soud postup správních orgánů za právně správný a souhlasí se závěry žalovaného i správního orgánu I. stupně, s nimiž se plně ztotožnil. Zdejší soud nemá žádné pochybnosti o tom, že žalobce byl srozuměn s tím, že následkem odmítnutí podrobení se lékařskému vyšetření může být spáchání přestupku, neboť tento následek mu byl jednak sdělen zasahujícími policisty, jednak je mu znám i z předchozí dopravní kontroly v lednu 2021, kdy se dopustil stejného protiprávního jednání.
27. Navíc je všeobecně známo nejenom řidičům motorových vozidel, že po pozitivním orientačním testu na alkohol či jiné návykové látky odmítnutí podrobení se lékařskému vyšetření na potvrzení či vyvrácení zjištěného výsledku může být spácháním přestupku, za který je dosti vysoká pokuta a i zákaz činnosti. Soud jen podotýká, že žalobci takový správní trest (pokuta i zákaz činnosti – řízení motorových vozidel) byl již v minulosti uložen, a to naposledy v roce 2021 (rovněž v souvislosti s řízením stejného motorového vozidla), kdy byla věc projednána u zdejšího soudu a rozsudkem ze dne 29.11.2021 č.j. 17 A 80/2021-22 byla zamítnuta žaloba žalobce ze dne 11.8.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.6.2021 č.j. PK-DSH/5306/21 (*pozn.: také se jednalo o opakovaný pozitivní orientační test Drugwipe 5S na cannabis*).
28. Soud taktéž neshledal, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nezákonné, jak obecně namítal žalobce, jelikož bylo vydáno oprávněným správním orgánem a v souladu s platnou právní úpravou. Rovněž soud neshledal, že by došlo ke zkrácení práv žalobce, jak namítal ohledně seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, jelikož správní orgán I. stupně nepostupoval v rozporu s tímto ustanovením, když žalobce na

možnost seznámit se s podklady informoval v předvolání k ústnímu jednání konanému dne 4.11.2021. Po tomto datu již do spisu nebyly vloženy žádné další písemnosti kromě rozhodnutí ze dne 12.11.2021, tudíž dokazování bylo ukončeno při ústním jednání uvedeného dne a bylo pouze věcí žalobce a jeho zástupce, že se jednání nezúčastnili a tím se připravili o možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Správní orgán nemá žádnou zákonnou povinnost v takovém případě informovat účastníka řízení o tom, k jakému datu hodlá vydat rozhodnutí ve věci, což je zástupci žalobce jako advokátovi, tj. osobě znalé práva, dostatečně známo.

29. S ohledem na veškeré výše uvedené rozhodné skutečnosti soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. (**výrok I. rozsudku**), dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná, když žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou, přičemž zohlednil i judikaturu NSS (např. rozsudek NSS ze dne 31.5.2017 č.j. 2 As 287/2016-36). Soud nezjistil ani žádné vady řízení způsobilé ke zrušení napadeného rozhodnutí či předcházejícího rozhodnutí, k nimž by musel přihlédnout ex offio. Soudem zjištěné písařské chyby ohledně dat na straně 3 rozhodnutí ze dne 11.2.2021 jsou zcela bez vlivu na zákonnost či nesrozumitelnost rozhodnutí, jelikož ze správního spisu je zjistitelné, že tzv. blanketní odvolání žalobce proti rozhodnutí MÚ bylo podáno v zákonné lhůtě, avšak doplnění odvolání nebylo doručeno MÚ ve stanovené lhůtě do pěti pracovních dnů, ale až dne 22.12.2021 (tedy o týden později), což již bylo bez vlivu na včasnost odvolání, a následně zasláno odvolacímu orgánu, tj. žalovanému. V této souvislosti soud apeluje na žalovaného, aby věnoval dostatečnou pozornost a pečlivost ohledně uváděných dat zejména těch, které se týkají doručení opravných prostředků či jiných důležitých písemností.
30. Vzhledem k tomu, že žalobce uvedl v odvolání proti rozhodnutí MÚ ze dne 12.22.2021 i v žalobě ze dne 29.3.2022 v podstatě obsahově stejné námitky, s nimiž se žalovaný obsáhle vypořádal i s uvedením a citováním příslušné judikatury NSS, soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož je všem účastníkům tohoto řízení známo a soud se jeho obsahem plně ztotožnil.
31. Právo na náhradu nákladů řízení by měl úspěšný žalovaný, který však žádné náklady řízení nepožadoval, proto soud jejich náhradu nepřiznal žádnému z účastníků řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), jak je zřejmé z **výroku II. rozsudku**.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 30. ledna 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně